

- Posłuchaj wiersza. Powiedz, co robią przyjaciele przyrody. Dokończ kolorować obrazki. Rysuj po śladach rysunku jeża.

My, przedszkolaki
na ziemskiej kuli,
wiemy, że Ziemię
trzeba przytulić,
zadbać o lasy,
powietrze, wodę,
kwiaty, zwierzęta,
– całą przyrodę!

To źle marnować
wodę w kąpeli
od poniedziałku
aż do niedzieli.
Po co bez przerwy
nurkować w wannie?
Lepiej z prysznicą
zrobić fontannę!

Torba foliowa
szczyrzy zębiska.
– Jestem z plastiku,
sztuczna i śliska.
Gdy będę plackiem
leżeć na wodzie,
fokom i żółwiom
chętnie zaszkodzę!

– Ja także! – wrzeszczy
ze szkła butelka.
– W lesie się smażę
niczym iskierka,

● Rysuj po śladzie drogi ptaszka do gniazda.

a gdy rozgrzeję się
jak ognisko,
pożar wywołam
i spalę wszystko!

– Czy wy nie wiecie,
okropne śmieci,
że na planecie
mieszkają dzieci?
Szust! Posprzątam
bałagan wielki,
osobno papier,
plastik, butelki!

Pstryk! Pamiętajmy,
by gasić światło,
wiemy, że pożar
wywołać łatwo,
a gdy widzimy
sarenkę w lesie,
to nie wrzeszczymy,
aż echo niesie!

Ten, kto przyrodę
niszczy i truje,
niech się kolcami
jeża pokłuje!

A. Widzowska
Przyjaciele przyrody

- Przeczytaj, co mówią o sobie zwierzęta. Pokoloruj rysunki tych zwierząt.

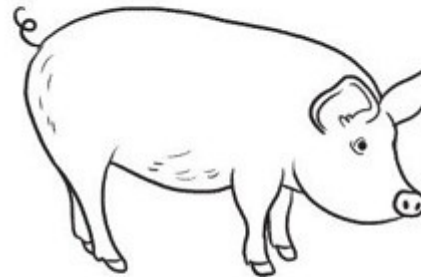
Jestem , mam ryjek;
moja ulubiona zabawa
to taplanie w błocie.

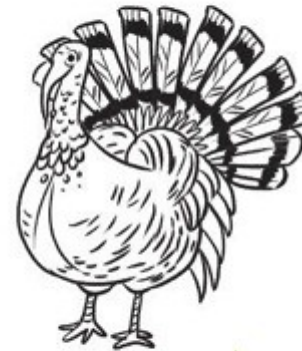
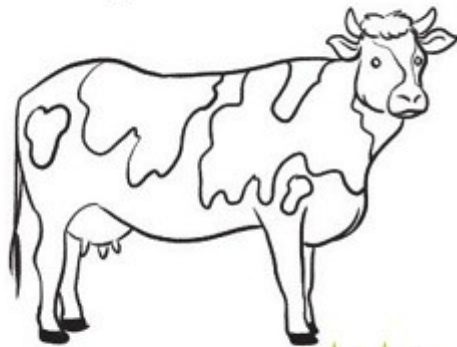
Jestem wielka,
mam rogi i wymiona
pełne mleka.

Jestem ptakiem.
Mam kolorowy ogon.

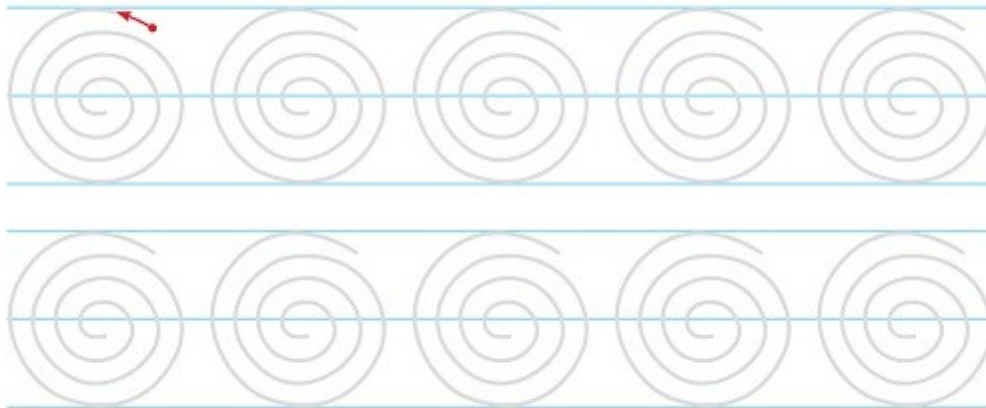
Jestem ptakiem z koralami.

- Połącz liniami zdjęcia zwierząt z obrazkami tego, co dzięki nim mamy.

- Rysuj szlaczki po śladach.

Sluchanie opowiadania.

Wczesnym rankiem konie wybiegły ze stajni i pogalopowały na łąkę. Zaraz po koniach krowy, nie spiesząc się (po porannym dojeniu), wyszły z obory i pomaszerowały na pastwisko. W chlewiku chrumkały świnki, zajadając ze smakiem paszę z koryta. Gdy konie i krowy pasły się na łące, gospodyni otworzyła drzwi kurnika i na podwórko wysypał się drób. Pierwszy – kogut; stapał, dumnie unosząc głowę. Za nim szły kury i biegły kurczęta. Potem gąsior, a za nim szły gęsiego gęsi i gąsięta, a na samym końcu, kołyszając się w kaczym chodzie, wędrował kaczor z kaczkami i kaczątami. Kury jak zwykle zaczęły grzebać w piasku w poszukiwaniu czegoś do zjedzenia. Kaczki taplały się w błotnistej kałuży, czego nie robiły nigdy kury, bo kury nie lubią wody. Wia-domo – zmokła kura nie wygląda zbyt ciekawie. Białe kaczki w błocie zrobiły się szare i podążyły do sadzawki za domem, gdzie pływały już gęsi. Odważny gąsior machał skrzydłami i zasyczał na Burka, który chleptał mulistą wodę z sadzawki. Burek zaszczekał na gąsiora, niegroźny, bo uwiązany na sznurku do budy. Sznurek Burka był długi, wystrzępiony, zasupłany i powiązany w wielu miejscach. Niegdyś był bardzo mocny, ale od słońca, deszczu, a przede wszystkim psich zębów i pazurów wyraźnie osłabł i czasami się urywał. Dzień był piękny, słoneczny, ale coś nieokreślonego wisiało w powietrzu. Jakiś niepokój, poczucie zagrożenia.

Pierwsze rozgdały się kury, które miały coś do kaczek.

- Jak można taplać się w błocie! Kaczki to straszne brudasy! Moje kurczaczki skaczą wdzięcznie, a kaczki mają krótkie nóżki (jak zwykle u kaczuszki) i kaczy chód! Idą, kołyszając się na boki, i ciągle chlapią się w wodzie! Chodźcie, moje kurczątko, nawet nie próbujcie się bawić z tymi brudaskami!
- A na to kaczki:
- Kwa, kwa, myślałby kto! Kury boją się wody, bo nie ma bardziej żalosego stworzenia od zmokłej kury! A gdyby przyszła wielka ulewa i zalala podwórko? Wszystkie kurczątko by się potopiły! A moje kaczęta tylko by się śmiały, bo one od małego uczą się pływać! Tak, tak, kwa, kwak! – zakwakała kaczka i odwróciła się ogonem do kur, okazując im swoje lekceważenie!
- Gę, gę, pływanie to najważniejsza rzecz pod słońcem! – zagęgała gęś i żeby okazać swoją wyższość, zanurkowała w stawie, a za nią gąsięta. – Moje małe pływają pod wodą jak rybki, a jak zechcę, nauczę je latać! Chodzą za mną gęsiego, jak po sznurku.
- Kwa, kwa, racja, racja, moje kaczęta też chodzą i pływają za mną, jedno za drugim! Nie oddalają się od siebie, nie rozbiegają się! A te kurczaki chodzą gdzie chcą, grzebią w ziemi, wzniecając tumany kurzu, wszystkie kury bez przerwy kurzą i chodzą okropnie zakurzone! Boją się czystej wody jak diabeł wody święconej! I pewnie od kurzu dostają kurzej ślepoty
- A – kwak!! – kichnęła kaczka. – To od kurzu!
- Raczej od zimnej wody i błota! – przygdała jej kura.
- Kwa, kwa, kąpiele błotne są bardzo zdrowe!
- Ko, ko, chyba tylko dla brudasów!
- Kwa, kwa. Błoto dobrze robi na pierze!
- Ko, ko, zwłaszcza gdy się pierza nie pierze! – A każda kura się kurzy!
- Ko, ko, jeszcze zobaczycie, jak będą z was drzeć pierze! Ko, ko, skubane gęsi, skubane kaczki, będą z was darli białe kłaczki, białe piórka, białe puchy gospodarzom na poduchy, dla chłopaka i dziewczyny ciepłe jaśki i pierzyny, na kurtki puchowe zimowe!
- Gę, gę, kwa, kwa, z braku wołu kury skubią do rosołu! Kury trochę się stropiły. Co też gęsi i kaczki miały na myśli? Kłótnia kur, gęsi i kaczek mogłaby trwać w nieskończoność, gdyby nie pojawił się intruz. Nad podwórkiem zawirował cień. Ptaki rozbiegły się na wszystkie strony, gęsi zanurkowały w wodzie, kaczki chlapnęły w błoto, a kury mogłyby po strusiemu schować głowy w piasek, ale w ptasim mózdzku miały na tyle rozumu, że wybrały inną kryjówkę. Czym prędzej wparowały do budy Burka, z którym wcześniej miały na pieńku, bo wyjadały mu żarcie z miski. Burek szczechnął i chciał pogonić kury, gdy wtem dostrzegł –

krążącego jastrzębia.

- Hau, hau! – szczeknął. – Wróg, wróg, precz, precz!
Kury w budzie były bezpieczne, ale kaczki i gęsi nie mogły w nieskończoność pływać pod wodą. Ledwie któreś z kacząt lub gąsiąt wynurzało głowę, a zaraz drapieżny jastrząb szybował w jego stronę z wyciągniętym dziobem i szponami.
- Hau, hau! Precz, precz! – rozpędził się i skoczył. Sznurek naprężył się, puściło kilka nadwątlonych włókien, ale sznurek wytrzymał i Burek wylądował na plecach. Skoczył drugi raz – kolejne włókna się zerwały, ale sznurek nie puszczał. Cofnął się pod budę, rozpędził się, nadwyrężony sznurek pękł a Burek wystrzelił jak z procy prosto w jastrzębia, który właśnie chwycił przerażone kaczątko w swoje szpony.
- Wara, wara, wara, wara! – wrzasnął Burek na jastrzębia, który musiał obejść się smakiem. Odleciał, utracił kilka piór.
- A co tu się dzieje? Burek, do budy! – krzyknął gospodarz, który właśnie wrócił z pola do domu na obiad i zaparkował traktor na podwórku. Widząc rozgdakany, rozkwakany i rozgęgany drób, uznał Burka za sprawcę awantury i chciał mu dać burę. Nagle jego wzrok padł na walające się jastrzębie pióra wyrwane z ogona drapieżnego ptaka.
- Brawo, Burek, dzielny, dobry pies! Uratowałeś drób! Przyniósł michę pełną psich smakołyków i odgonił kury, które bardzo lubiły zaglądać do psiej miski.
- Jak ja nie lubię tych ptaszydeł! – burknął Burek. Wlazł do budy, wyciągnął się, położył głowę na przednich łapach i zasnął.

Rozmowa na temat opowiadania.

- **Co działo się rano na wiejskim podwórku?**
- **O co kłóciły się kaczki z kurami?**
- **Za kim były gęsi?**
- **Kto zaatakował drób?**
- **Co zrobił pies Burek**

Słuchanie wiersza L. Łącz Wesole podwórko

Skąd wiedziała mała gąska,
że potrafi pływać?
A źrebaczek kogo spytał,
czy będzie miał grzywę?

To gęś mama do jeziora
drogę pokazała,
a klacz gniada źrebaczkowi
wszystko powiedziała.

Bez mamusi smutno,
nudno, przestraszył się kotek,
zgubił mamę, teraz szuka,
aż wskoczył na płotek.

I cielaczek się rozgląda,
bo nie widzi mamy,
krówka ryczy, biega wkoło,

od domu do bramy.

Bo najlepiej jest przy mamie –
bezpiecznie, wesoło,
świnka leży, a tuż obok
sześć prosiąt wokoło.

Pieje kogut, gdacze kura,
kurczak popiskuje.
Zgadnij teraz, kto swych małych
szczeniaczków pilnuje?